

20210408-Taygeta-NL-Het-bewustzijn-van-walvisachtigen-dolfijnen-en-walvissen

In deze video legt Yázhí Swarúu, een jong buitenaards wezen, uit hoe walvisachtigen, vooral dolfijnen, de wereld zien en waarnemen. Ze vertelt ons ook hoe zij ons, mensen, waarnemen.

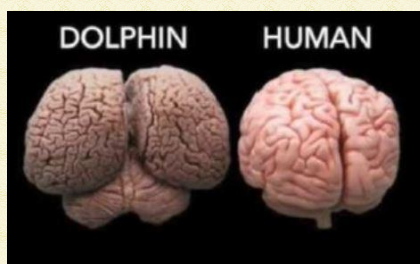

"Deze informatie is verstrekt door buitenaardse personen, vrouwen en mannen van de Taygeta ster in de Pleiaden cluster, door middel van een schriftelijk contact met ons."

Deze informatie is van Yázhí Swarúu Tasherit

Planten zijn niet alleen in de vijfde dichtheid, maar als bewustzijn zijn ze overal en zijn ze ook alles. Gewoon anders dan dieren en wat mensen geavanceerde wezens zouden kunnen noemen. Maar iemand is niet minder geavanceerd alleen omdat hij geen steden, ruimteschepen of computers heeft. Het betekent gewoon dat je innerlijk als bewustzijn anders functioneert. Als ik zeg "overal", dan heb ik het over je essentie, je bewustzijn, niet over je lichaam. Ik bedoel dan dat hun bewustzijn in astraal reizen, om als voorbeeld te gebruiken, hen aanwezig maakt in alle dichtheden, van de top tot de bodem van de ladder. Maar, zoals ik al eerder zei, er zijn helemaal geen dichtheden, alleen het idee dat ze er zijn.

Een voorbeeld hiervan zijn walvisachtigen, zoals walvissen en dolfijnen, die mentaal verder ontwikkeld zijn dan de mensen op Aarde. Zij hebben geen steden nodig, of gadgets, of wat dan ook, omdat zij alles internaliseren. Ze zijn zeer mentaal, fantasierijk. Zij leven in werelden die door de geest zijn geschapen en delen die met anderen zoals zichzelf met behulp van complexe en zeer krachtige telepathie.

Met het niveau van spirituele vooruitgang dat walvissen en dolfijnen hebben bereikt, hebben zij nauwelijks iets buiten hun eigen geest nodig. Hun hersenen zijn groter en complexer dan die van de mens. In hun wereld draait alles om de wetenschap dat zij als individuen ook een geheel zijn, een wezen. Dus delen ze hun mentale projecties met elkaar. Ideale werelden, zeer vloeiend, vredig.

Ze verkeren graag in wat wij hogere sferen zouden noemen. In droomwerelden. Ze verbeelden zich altijd perfectie, zoals in perfecte plaatsen om te zijn. Ze draaien om liefde, om integriteit. Het verruimen van de perceptie van wie zij zijn, als individu en collectief. Zij zijn altijd op hoge trilling of bijna altijd. Ze reizen veel in hun geest en geven complexe gedachten aan elkaar door. Maar het is vrij onmogelijk om precies te weten wat zij denken, maar zij denken veel. Ze doen bijna niets anders dan denken. Ze delen concepten, redenen voor wat ze meemaken tijdens meer al dan niet gedeelde gedachtenprocessen. Het zijn dromers. Zij versmelten de werkelijkheid met hun denken en worden één en dezelfde. Hun concept van de werkelijkheid is niet zo stevig of objectief als dat van

de mens, omdat hij opgesloten zit in zijn vijf zintuigen en denkt dat er niets anders is, zelfs wanneer zijn instrumenten hem het tegendeel laten zien, wil of kan hij nog steeds niet begrijpen dat er veel meer is om als werkelijkheid waar te nemen.

Mensen zijn gewoon niet uitgerust om dit soort dingen te begrijpen, laat staan om met een dolfijn te praten. Ze denken niet als mensen, ze zijn niet meer of minder, alleen anders. Verbeelding, gedachten en ideeën, gevoelens en emoties zijn voor hen onlogische redeneringen. En dat is de realiteit voor een walvisachtige. Ik zou misschien meer weten als ik telepathisch met een dolfijn zou kunnen praten, want dat deed ik toen ik op mijn eiland was.

Zij zien de mens als zeer beperkt in mentaal bewustzijn en geest. Ze zien mensen als gevaarlijk onaangedaan en onwetend, en vermijden hen zo veel mogelijk. Ze hebben het gevoel dat ze geen reden hebben. Ze zien hun gedachten als chaotisch, onstabiel en onbetrouwbaar. Voor een walvisachtige, vooral een grijze tuimelaardolfijn met wie ik het meeste contact heb gehad, kunnen mensen een zeer smal spectrum van de werkelijkheid zien, begrijpen en zich daarvan bewust zijn, en ze missen alle vermogen tot introspectie en zijn zielig in zwemmen en duiken. Maar een dolfijn is een dolfijn. Ze zijn empathisch en kunnen niet anders dan begrijpen waarom mensen zo beperkt zijn en voor hen lijden. Dus zullen ze niet aarzelen om een mens in moeilijkheden te helpen als ze er een op hun weg vinden.

Dolfijnen begrijpen mensen veel, veel meer dan mensen zichzelf begrijpen en zelfs meer dan mensen een dolfijn kunnen begrijpen. Een dolfijn is bijna het meest geavanceerde schepsel in de oceanen op aarde. En het doet pijn om te zeggen, maar ze zijn geestelijk de meest geavanceerde wezens op aarde. Toch doden ze nog om te eten. Ze begrijpen waarom, ze danken hun vissen en ze begrijpen dat dit de manier van leven is, de cyclus. En ze bijten bijna nooit om ze te doden. Ze gebruiken geavanceerde sonische wapens, samengeperst geluid. Dit helpt hen ook zich te verdedigen tegen roofdieren, daarom vluchten haaien voor hen.

Een dolfijn kan een grote haai doden op 30 tot 40 meter afstand. Ze kunnen hun hart stoppen met een samengeperst geluid uit hun gespecialiseerd orgaan, de sonar, achter hun voorhoofd. Ze kunnen het gebruiken als een verstrooiingsstraal om vis te vinden in het donker, om de bodem van de oceaan te zien, om rond rotsen te navigeren in het donker net zoals een menselijke onderzeeër dat doet, of ze kunnen dezelfde sonar geluiden focussen in één energie, vergelijkbaar met een laser. Een energiestraal met dodelijke precisie. Menselijke mariene biologen weten hiervan, maar om een of andere reden besloten ze er niet te veel ophef over te maken, alsof het er niet toe doet. Dus, het publiek weet het nauwelijks. Veel legers in de wereld, vooral Rusland en de Amerikaanse marine, hebben getrainde dolfijnen als wapens gebruikt, maar hebben hun programma's opgegeven omdat de dolfijnen niet echt gehoorzaam zijn en ze doorzien. Ze leren sneller dan hun menselijke meesters zodat ze niet meer meewerken.

Als we terugkeren naar hun geest, zijn er nauwelijks woorden om hun werelden te beschrijven. Ze zweven gewoon bewust in de ether zonder de controle over hun lichaam te verliezen. Terwijl er pure concepten zijn. Verbinding tussen hen en een verlangen om meer te begrijpen. Ze zijn niet echt fysiek in hun geest. Voor hen leven ze in hun denkbeeldige werelden waar ze zweven en zwemmen tussen, wat ik alleen maar kan noemen: ruimte als water, zonder oppervlak, slechts een zee van ideeën, percepties en vreugde.

Zij streven ernaar alles te begrijpen. Ze hoeven hun dolfijnenlichaam niet te gebruiken om dingen waar te nemen, alsof ze alleen op die manier nieuwe kennis opdoen. Ze benaderen de ervaring op afstand. Zij maken gebruik van de zee van kennis die sommigen, op beperkte wijze, de Akasha-kronieken noemen. Maar niet alleen van meer dolfijnen, maar van alle wezens en gewetens die kunnen bestaan. Ze channelen alles en delen hun bevindingen met elkaar.

Ze houden van hun eigen persoonlijke vleugje dolfijnenhumor. Om dit uit te leggen, er zijn geen woorden voor, stel je een dolfijn voor die verandert in wat hij zich voorstelt en vliegt. Zwemmend tussen de sterren in een zee van kleur en schittering. Op zoek naar het begrip van het geheel.

Wat zij op aarde zijn, zoals een tuimelaardolfijn, is slechts een zeer beperkt aspect van een uiterst complex schepsel dat wordt omschreven als een geest en wezen dat in zijn eigen droom leeft. Binnen de verschillende soorten walvisachtigen zou ik niet durven zeggen wie er geavanceerder is dan wie, maar de soort waarmee ik het meest te maken heb gehad is de Pacifische grijze tuimelaardolfijn.

Ze kwamen me altijd opzoeken als ik op mijn eiland was. En ze vonden het om een of andere reden altijd interessant. Ze stuurden me een telepathisch bericht met iets dat ruwweg vertaald kan worden als: "Hé! Ben je niet van hier? Hoor! Kun je horen? Dat is vreemd!" Ik spreek geen dolfijn.

Ze hebben geen taal, noch hebben ze die nodig. Hoewel ze wel gecodeerde geluiden gebruiken om over lange afstanden met elkaar te communiceren. En de hoeveelheid zeeverkeer, schepen en onderzeeërs maken zoveel lawaai dat ze het leven van walvisachtigen erg moeilijk maken. Maar ze communiceren nauwelijks met geluiden. Ik bedoel, ze doen veel. Maar niet in vergelijking met de hoeveelheid gegevens en ideeën die ze telepathisch met elkaar delen. En een concept is een concept. Daar zijn geen woorden voor nodig. Dus ik kan hun concepten begrijpen, tot op zekere hoogte, en zij de mijne. Ze waren altijd rond mijn eiland in kleine groepjes. Ik kon ze in de verte zien spelen, springend op de golven.

Als ze dichtbij waren, verhuisden de haaien naar de andere kant van het eiland. Het is duidelijk dat ze in het wild niet samengaan, want dolfijnen zijn als het equivalent van iemand die altijd gewapend is met een automatisch wapen. Niemand rotzooit met hen. De tanden van een haai zijn geen partij voor de gecomprimeerde geluidsstraal van een dolfijn.

Wat de orka's betreft, zou ik niet eens durven zeggen dat ze op een ander niveau staan. Aangezien, dolfijnen ook doden. Het zijn allemaal vleesetende dieren. Ze zijn anders in hun manier van kijken naar de dingen, de wereld, spiritualiteit van wat ik kon zien, maar ik heb niet de gelegenheid gehad om dicht bij een orka te zijn zoals ik dat bij dolfijnen heb gedaan. Ik zou zeggen dat dolfijnen, in het algemeen, voor ons allemaal iets gemakkelijker te begrijpen zijn dan andere soorten walvisachtigen. Hoewel, ik ben wel een keer dicht bij een grijze walvis geweest. Maar hij was druk bezig met jubelen en springen. Was jong. Ik voelde haar heel erg aan voor een grote dolfijn. Maar die eten krill, geen vis.

Weet je wat zeer illegaal is, op veel plaatsen, om met een dolfijn om te gaan? Het is illegaal om te zwemmen of te verbroederen met een dolfijn. Dit is omdat ze zeer sterke geestverruimende effecten hebben op mensen. Ze geven hen vaak mystieke geest-openende ervaringen. Veel mensen zijn nooit meer dezelfde nadat ze in de buurt van een dolfijn zijn geweest. Dus de cabal classificeerde ze

als: "gevaarlijk." Omdat ze de menselijke geest openen naar andere rijken van bestaan. Mensen worden meer spiritueel, minder materialistisch, meer fantasierijk wanneer ze in contact komen met dolfijnen.

Wat betreft de opsluiting, de gevangen dolfijnen worden verdrietig, ze zien het als verschrikkelijk. Het ergste voor een schepsel dat zo vrij is en zich zo bewust van alles. Maar ook, zien zij het anders dan andere dieren en mensen. Omdat niets hun geavanceerde geest gevangen kan houden. Daarom mag hun lichaam dan wel in een vissenkomp zitten, maar hun geest en bewustzijn zullen altijd vrij zijn.

Van walvisachtigen wordt gezegd dat ze afkomstig zijn van het Sirius sterrenstelsel. Maar voor mij zijn ze altijd op alle plaatsen geweest waar ze kunnen zijn.

De begrippen: altijd al geweest, eeuwigheid, zonder begin of einde zijn voor de mens moeilijk te begrijpen, te doorgronden en voor te stellen. Ze kunnen dolfijnen goddelijke wezens noemen omdat ze niet helemaal in het fysieke zijn. Ze bestaan meestal op hogere niveaus.

Cristina & Estel-la Yázhí Swarúu Tasherit
